

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΩΝ ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ

Κύριοι,

Ὁ κ. Κίμων Μιχαηλίδης, ιδρυτῆς καὶ ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν Διευθυντῆς τῶν Παναθηναίων ἐξεχώρησε τὴν ἔκδοσιν των εἰς τὸν κ. Γεώργιον Ἀγγ. Βλάχον.

Ἀποχωρῶν τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον τόση ἐργασία καὶ κόποι ἐπέβαλον εἰς τὴν κοινὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν, ὁ κ. Μιχαηλίδης ἐλπίζει ὅτι τὴν ἐκτίμησιν αὐτὴν καὶ τὴν ἀγάπην κληροδοτεῖ εἰς τὴν νέαν του Διεύθυνσιν.

Ὁ κ. Γεώργιος Βλάχος, ἀντὶ πάσης διὰ τῶν γραμμῶν αὐτῶν ὑποσχέσεως θ' ἀναμείνη νὰ ὁμιλήσουν ὑπὲρ τῶν Παναθηναίων τὰ «Παναθήναια».

Με πολλὴν τιμὴν,

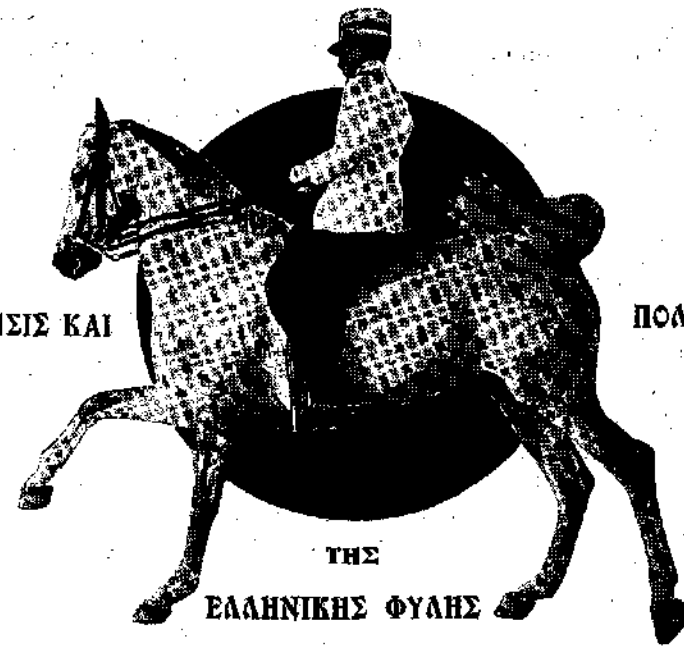
ΚΙΜΩΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

Ἀθῆναι, 15 Αὐγούστου 1914.

ΙΠΠΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΚΑΙ

ΠΟΛΕΜΙΚΑΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ

ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΥΛΗΣ

Παραχωρούμεν τὴν πρώτην σελίδα μας εἰς τὸν στρατὸν, ὅπως τοῦ ἔχομεν παραχώρησι διὰ τὴν πρώτην μας σελίδα. Ἐστὶ ἐποχὴ τώρα, κατὰ τὴν ὁποίαν κάθε Ἕλλην ἔγινεν ὀλίγον στρατιωτικὸς, καὶ εἴαν δὲν ἔγινεν, δεῖται νὰ γίνῃ. Διότι ὁ στρατὸς εἶναι τὸ μεγαλύτερον τοῦ ἔθνους καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Κράτους. Ὁ ἀληθῶς διακεκριμένης μορφώσεως φίλος τῶν Παναθηναίων κ. Γ. Λασκαράκης, λοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ, θὰ ἔχη τὴν καλωσύνην νὰ ἐμιλήσῃ ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς διὰ τοὺς πολλοὺς καὶ διὰ τοὺς ὀλίγους.

Ἐπ' ἐνκαιρίᾳ τῶν πρό τινας, ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ Σταδίῳ, τελεσθέντων ἱππικῶν ἀγώνων, δι' οὓς τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν ἐπέδειξε τοσοῦτον ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον, δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἴσως ἄσκοπον νὰ τεθῇ τὸ ἐρώτημα: Διὰ ποῖον λόγον ὑπῆρξεν ἀνεκὰθεν παρ' ἡμῖν παντελῆς σχεδὸν ἔλλειψις ἱππικῆς κινήσεως; Διότι πρὸ παντὸς βεβαίως δὲν πρέπει ν' αὐταπατώμεθα. Ἱππικοὶ ἀγῶνες τελοῦμενοι κάθε δέκατον ἔτος—καὶ μ' ὀπίσθας προσπάθειάς τῶν ἐκείστοις αὐτοὺς οργανωσάντων!—καὶ εὐγενεῖς τινες ἀπόπειραι—ἀναγόμεναι φεῦ! καὶ αὐταὶ εἰς τὸ παρελθόν—πρὸς σύστασιν ἱππικῶν ὀμίλων δὲν ἀποδεικνύουν βεβαίως τίποτε. Ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς εἰς τὴν ἱππασίαν ἐπιδόσεως τοῦ Ἕλληνος δύναται νὰ συνοψισθῇ ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ ὑποθέτομεν ὅτι δὲν θὰ ὑπάρχωσι πολλοὶ οἱ ἀντιφρονούντες: Ὁ ἀξιώματικὸς ἱππεὺς ὀλίγον ἐκτός τῶν ὤρων τῆς ὑπηρεσίας του, ὁ πολίτης καθόλου. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὁ πρῶτος ἱππευε πολὺ, ὅσον ἐν Γαλλίᾳ, Βελγίῳ, Ἰταλίᾳ κλ., τὸ πρᾶγμα ἀφορῶν ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ στράτευμα, θὰ εἴχε καὶ πάλιν μικρὰν σημασίαν. Μόνον ὅταν ἡ ἱππασία ὡς ἀσκήσις ἀθλητικῆ διαδοθῇ, παρὰ τῇ εὐπόρῳ τάξει κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ καὶ ταῖς λοιπαῖς ὀλίγον κατ' ὀλίγον, πρᾶγμα δυνατόν, ὡς

θὰ δεῖξωμεν ἐν τοῖς ἐπομένοις, μόνον ὅταν τὸ αἶσθημα τῆς πρὸς τὸν ἵππον ἀγάπης ἀναπτυσσόμενον καταλλήλως ἐκλαϊκευθῇ, οὕτως εἰπεῖν, τότε μόνον εἶνε δυνατόν νὰ προκύψῃ ὠφέλεια Ἑθνικῆ, ὠφέλεια Ὀλικῆ καὶ ἠθικῆ. Ἡ Ὀλικῆ εἶνε προφανής. Ἐνεκα τῆς δημιουργηθησομένης ζητήσεως ἵππων θέλει αὐξήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰς τὸν τόπον εἰσαγομένων τοιούτων, οἵτινες πάντες θὰ δύνανται ἐπωφελῶς νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ἐν ἐκστρατείᾳ. Ἐξ ἄλλου οἱ νέοι, οἱ γνωρίζοντες ἱππασίαν, εἴτε πρὸ τῆς στρατιωτικῆς αὐτῶν θητείας εἴτ' ὀπωσθήποτε κατ' αὐτὴν τελειοποιούμενοι θὰ δύνανται ἐν πολέμῳ νὰ προσφέρωσι τὰς ὑπηρεσίας των ὑπὸ πολὺ καλητέρους ὄρους. Μὲ τὴν σημερινὴν ὀλιγοχρόνιον στρατιωτικὴν θητείαν τὸ ζήτημα διὰ τὰ ἐπιπλάσματα εἶνε ὑψίστης σημασίας. Αὐτὸς ἄλλως εἶνε καὶ ὁ λόγος, δι' ὃν εἰς τὰ πλείεστα τῶν κρατῶν οἱ διὰ τὸ ἱππικὸν προοριζόμενοι καὶ γνωρίζοντες ἱππασίαν κατατάσσονται ὑπὸ ὄρους διαφόρους καὶ πολὺ ἐνδοικωτέρους τῶν λοιπῶν.

Ἄλλ' ἡ ἠθικῆ ὠφέλεια ἔσται κατὰ πολὺ μείζων. Εἶνε τῷ ὄντι παγκοίνως γνωστὸν ὅτι ἡ νίκη ἐνὸς στρατοῦ—καὶ ὅταν λέγωμεν στρατοῦ, λέγομεν λαοῦ, μὲ τὸ σύστημα τῆς γενικῆς στρατολογίας—ἐξασφαλίζεται πολὺ ὀλιγώτερον διὰ

στρατόν δ' στρατός τοῦ Αἰγύπτου μετὰ ἀσημάντους νίκας εἰς τὰ περὶχωρα τῶν Παρισίων νικᾶται τελειωτικῶς εἰς τὸ Ὁρλεάν τὴν 5 Δεκεμβρίου.

*

Αἱ τελευταῖαι προσπάθειαι τῶν Γάλλων εἰσὶν εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς γερμανοκρατουμένης χώρας· ὁ στρατός τοῦ Αἰγύπτου διαιρεῖται εἰς δύο στρατιάς· ἡ πρώτη δίδει τὰς μάχας τοῦ Βωζανσού, τοῦ Βανδῶν, τοῦ Μάνο, καὶ κατορθῶναι νὰ ἀνακτήσῃ μερικὰς θέσεις· ὁ Βούρβαχης, διοικητὴς τῆς δευτέρας στρατιάς ἔρχεται εἰς τὴν μάχην τοῦ Ἐρικουρ (17 Ἰανουαρίου 1871) καὶ καταφεύγει εἰς τὴν Ἑλβετίαν. Ὁ Φαυδέρμπ, μετὰ τὸν στρα-

τόν τοῦ βορρᾶ μετὰ τινὰς ἐπιτυχίας ἔρχεται εἰς τὰ Σαιν-Καντέν (19 Ἰανουαρίου). Ὅλα τὰ φρούρια τῆς Γαλλίας εἰναι εἰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ ἐκτὸς τοῦ Μπελφόρ. Εἰς τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσάν ἡ πείνα θερρίζει τοὺς κατοικοῦς μετὰ μάταιας προσπάθειας πρὸς διάσπασιν τῆς πολιορκίας ἢ Κυβέρνησις τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης ἀναγκάζεται νὰ ζητήσῃ ἀνακωχὴν (28 Ἰανουαρίου). Εἶναι τὸ τέλος τοῦ πολέμου. Ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας στέφεται Ἀυτοκράτωρ τῶν Γερμανῶν εἰς τὰς Βερσαλλίας. Τὴν 10 Μαΐου υπογράφεται ἡ συνθήκη τῆς Φρανκφούρτης, ἥτις παραδίδει τὴν Ἀλσατίαν ἐκτὸς τοῦ Μπελφόρ καὶ μέρος τῆς Δωρραίνης εἰς τοὺς Γερμανοὺς καὶ ὑποχρῶναι τὴν Γαλλίαν νὰ πληρῶσῃ ὁ δισεκατομμύρια φράγκα ἀποζημιῶσιν πολέμου.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

Ο ΔΙΑΒΑΤΗΣ

ΜΙΑ ΚΟΡΗ

[Πῶς διηγήθηκε ὁ γιατρός X. τὴν τελευταία του περιπέτεια].

Μολονότι εἶμαι λίγο ταρταρίνος καὶ μ' ἀρέσει νὰ ἰσχυρίζωμαι πῶς ἀποφεύγω τὶς γυναικεῖες περιπέτειες καὶ πῶς δὲν δέχομαι παρὰ μόνον ἐκεῖνο ποῦ πέφτει στὸ δρόμο μου χωρὶς νὰ τὸ κυνηγήσω, δὲν μπορῶ νὰ μὴν ὁμολογήσω ὅτι ἐγὼ ἤμουν ποῦ ἔφταιγα γιὰ ὅτι συνέβη μεταξύ ἐμοῦ καὶ τῆς κυρίας Ζωῆς Ἀραμῆ.

Τὴν εἶχα πρωτοσυναντήσει μόνη σ' ἓνα διαμέρισμα τραίνου τῆς Πελοποννήσου σ' ἓνα ταξεῖδί μου ἀπὸ τὸν Ψαθόπυργο εἰς τὴν Ἀθήνα. Ἦταν γυρμένη εἰς τὴν γωνιά καὶ εἶχε κρυμμένο τὸ κεφάλι ὡς τὸ λαιμὸ πίσω ἀπὸ τὸ λινὸ ποῦ ἐκάλυπτε τὸ σκούρο ὕφασμα τῆς θέσεως. Ὅταν ἐμπήκα δὲν ἔδειξε κἀν πῶς ἐκάλυψε τὴν παρουσίαν μου. Τὸ κεφάλι τῆς ἐκινεῖτο εἰς τὸ χορὸ τῶν βαγονίων πίσω ἀπὸ τὸ πρόχειρο ἐκεῖνο παραπέτασμα καὶ ἡ ἀπάνω κόκκινα τῆς ἀνοικτῆς τραχηλιάς τῆς εἶχε ξεκουμπωθῆ. Καὶ ὅπως εἶχα ἀδρανῆ κλίσιν τοῦ κορμιοῦ τῆς συνεθλίβετο τὸ στήθος τῆς ἀπὸ τὸ ἓνα τῆς μπράτσο· ποῦ ἐπέπεσε εἰς τὴν γωνιά, ἐφαίνετο τόσον ἀπὸ τὴν σάρκα τῆς ὅσο ἐφθάνε γιὰ νὰ μαντεύσῃ κανεὶς τί ἦταν ἡ καμπύλη τοῦ ἄσπρου καὶ γεμάτου σώματός τῆς. Ἦταν μιὰ γυναῖκα ποῦ δὲν θὰ τὴν περιφρονούσε κανένας. Τὰ χέρια τῆς λεπτά καὶ μὲ διαφανῆ λευκότητα καὶ ροδιζόντα ἐλαφρὰ εἰς τὰς ἀρθρώσεις τῶν δακτύλων ἐκάλυπτοντο εἰς τὸ κἀθισμα τρεμουλιάζοντα εἰς τὴν κίνησιν τοῦ τραίνου. Κατάλαβα πῶς ἐκοιμῶταν. Πλάι τῆς ἦταν μιὰ μεγάλη ψάθα μὲ μιὰ βυσσινιά κορδέλλα καὶ μὲ μιὰ τούφα κεράσια σὰν ἀληθινὰ κ' ἓνα εἰσιτήριο. Ἐσκυψα καὶ τὸ εἶδα: «Πάτριαι Ἀθῆναι». Πέταξα εἰς τὴν ἀκρὴ τὶς ἐφημερίδες ποῦ ἀγόρασα εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν στάσιν καὶ ἀρχισα νὰ συλλογίζωμαι.

— Τί εἶνε αὕτη ἡ γυναῖκα; Ταξιδεύει μόνη καὶ κοιμᾶται μέσα εἰς τὸ τραῖνο, ἐν ᾧ εἶνε πρῶτ' ἀκόμη, ὀχρῶν ἢ ὄρα, καὶ μόλις ἔρχεται ἀπὸ τὴν Πάτρα. Δὲν ἔχει μαζί τῆς παρὰ ἓνα ταξιδιωτικὸν σάκκο. Γιὰ νὰ μὴν ἔχη ἄλλα πράγματα λοιπὸν σημαίνει πῶς τὸ ταξεῖδί τῆς θὰ ἦταν ἀλλῶν ἡμερῶν καὶ ἐπιστρέφει σπιτί τῆς. Ἀλλὰ τί μ' ἐνδιαφέρουν αὐτά; Δὲν θὰ κάμω τὸν Σέρλοκ Χόλμς ὅτι εἶχα ποτὲ κλίσιν εἰς τὸ ἀτυχηματικὸν ἐπάγγελμα γιὰ νὰ κάνω τέτοιες σκέψεις. Εἶμαι ἓνας γιατρός χωρὶς πελατεία, χάρις εἰς τὸ μικρὸν μου εἰσόδημα, καὶ δὲν μ' ἐνδιαφέρει τὸ ἀπὸ ποῦ ἔρχεται καὶ τὸ ποῦ πάει μιὰ γυναῖκα καὶ τὸ τί εἶχε

γιὰ νὰ περάσῃ τὴν προηγούμενη νύχτα ἀγρυπνῆ, ὅπως συμπεραίνω ἀπὸ τὸ ὅτι ἔπεσε εἰς τὴν ξερῆν σπὸν ὕπνο μέσα σ' ἓνα τραῖνο. Ἐκεῖνο ποῦ μ' ἐνδιαφέρει εἶνε, ἂν εἶνε ἄμορφη. Τὸ λινὸ ποῦ σκεπάζει τὸ κεφάλι τῆς τὸ ξέρει. Ἀλλ', ἂν κρίνω ἀπὸ τὸ σῶμά τῆς φαίνεται καλοφτιαγμένη καὶ ἂν τὰ δάχτυλά τῆς δὲν ἦσαν λίγο ζαρωμένα εἰς τοὺς κάτω κόμπους, ἀπόδειξις πῶς εἶνε γυναῖκα τῆς ἀριστοκρατίας ἢ κοκόττα. Εἶνε παντρεμένη; εἶνε κορίτσι; Κίτταξα τὸ δεξιὸν χεῖρ. Δὲν εἶχε βέρα. Ἐνα δακτυλίδι μόνον χρυσόν, φειδωτό, ποῦ κατέληγε σ' ἓνα πλατὺ κεφάλι μὲ μιὰ πέτρα διαφανῆ, γαλαζοπῆ, ποῦ εἶχε μιὰ ρόδινη ἀντανύγεια εἰς τὸ βάθος σὰν νὰ σκέπαζε μιὰ σταγόνα αἵματος.

Τὸ λινὸ τῆς ἔφυγε ἀπὸ τὸ πρόσωπο. Εἶχε ἀκόμη κλεισμένα τὰ μάτια, χωμένα γλυκὰ εἰς τὴν κόγχην μὲ στυλινὲς καμπυλωτὲς βλεφαρίδες κάτω ἀπὸ καμαρωτὰ μαύρα φρύδια. Τὸ κάτω χεῖλος τῆς ἦταν λίγο κρεμασμένο ἀπὸ τὸν ὕπνο καὶ ἀπεκάλυπτε δόντια μικρὰ καὶ ἄσπρα. Δοντάκια καὶ χεῖλη ποῦ τῆς ἔδιναν ἓνα παιδικὸν θέλημα. Μὲ μῖσος μού ἤρθε ἡ ἐπιθυμία νὰ μὲ δάγκαναν αὐτὰ τὰ χαριτωμένα δοντάκια.

Ἐξύπνησε, ἔτριψε τὰ μάτια τῆς, τὰ ἀνοίγει κλεισθῆναι δύο τρεῖς φορὲς νευρικά, σὰν νὰ τρόμαξε ποῦ βρέθηκε ξαφνικὰ ἀπέναντι ἐνὸς ἀνδρός ποῦ τὴν ἐκύτταξε σὰν ὄμοιο φρούτιο, ἀλλὰ διὰ μῖσος ἠσύχασε. Εἶνε δύσκολο νὰ πιάσῃ κανεὶς κορβέντα μὲ μιὰ γυναῖκα καταμόναχον σ' ἓνα στενὸν διαμέρισμα τραίνου; Στὴν παραπάνω στάσιν τῆς προσέφερα ἓνα ποτήρι νερὸ καὶ τῆς εἶπα ὅτι ἂν ἤθελε νὰ ξαπλωθῆ καὶ νὰ κοιμηθῆ, μποροῦσα νὰ περάσω σ' ἓν' ἄλλο διαμέρισμα. Μ' εὐχαρίστησε. Δὲν ἤθελε νὰ κοιμηθῆ. Ἀρχισα νὰ μιλῶ γιὰ τὰ μέρη ποῦ περνούσαμε, θυμήθηκα ὄλους τοὺς ἐλληνομίους τόπους καὶ σταμάτησα εἰς τὴν Κέρκυρα.

— Πήγατε εἰς τὴν Κέρκυρα, δεσποινίς;

Μιὰ στιγμιαία ταραχὴ πέρασε ἀπὸ τὸ πρόσωπό τῆς καὶ μού ἀπάντησε ἀμέσως μὲ φωνὴν σταθερῆν.

— Ὅχι δὲν ἔχω πάει πουθενά.

Τῆς εἶπα «δεσποινίς», καὶ δὲν μού ἀπάντησε πῶς εἶνε κυρία. Ἦταν ἐλεύθερη λοιπόν. Δὲν μποροῦσα νὰ κρατήσω τὴν χαρὰ μου κ' ἔτριψα τὰ χέρια ἀπὸ εὐχαρίστησιν.

γρηά μου ξαναμίλησε για τὸν ἀρρωστο γαμβρό της, τόσο ἀρρωστο πού ἦταν κανείς νὰ δέεται νὰ πεθάνη για νὰ ἐλευθερωθῆ ἡ Ζωή. Εἶχε αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος μιὰ ἀρρώστεια πού δὲν εἶνε οὔτε νὰ τὴν λή κανείς. Καταλαβαίνετε τί κακὸ τὴν εὔρηκε; Κορίτσι προῦμια, νέα, εἶνε ἀνθρώπος ἐπὶ τέλους κι' αὐτὴ κι' ἕνας ἀνδρας με τέτοια ἀρρώστεια εἶνε ἡ μεγαλύτερη κατὰρα για μιὰ κοπέλλα. Τί θέλετε νὰ κάνη τώρα ἡ Ζωή; Καὶ νὰ ἤθελε τοῦλάχιστον νὰ τὸν χωρίσῃ. Μὰ λέει πὼς εἶνε καθῆκόν της νὰ μείνη κοντά του για νὰ μὴ τοῦ ἐπιταχύνῃ τὸ θάνατο. Τὸ πιάνο της — ἦταν πιανίστα ἀπὸ τίς λίγες — ἔχει νὰ τὸ ἐγγίσῃ ἀπὸ τότε πού παντρεύθηκε, αὐτὴ πού τρελλαίνεται για μουσική.

Ἐνόησα τὴν τραγωδία αὐτῆς τῆς κόρης. Ὅλη τὴ νύχτα καὶ τὴν ἄλλη μέρα καὶ ὅλη τὴ βδομάδα δὲν εἶχα ἄλλο στό νοῦ μου παρ' αὐτήν. Αὐτὸ τὸ νέο πλάσμα, τὸ γοητευτικό, πού μιλοῦσε ἀπὸ ὅλη τὴν ὑπαρξί της ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς χαρᾶς, ἦταν κλεισμένο σ' ἕνα σπῆτι σὺν σὲ θάλαμο νοσοκομείου μ' ἕναν ἀνιάτο, μ' ἕνα ζωντανὸ πτώμα. Καὶ ἡ γλυκεία μυρωδιά πού ἔβγαине ἀπὸ ὅλους τοὺς πόρους τῆς ὑπάρξεώς της ὁ ἀέρας ἐκεῖνος τῆς φρεσκαδάς της εἶχε μολυνθῆ ἀπὸ τὴν ὄσμῃ τῆς πτωμαίνης πού ἀνάδινε γύρω της. Ἄρχισα για μιὰ περιπέτεια, κινήθηκα μιὰ εὐθυμῆ γυναίκα καὶ βρέθηκα μπροστά σὲ μιὰ τραγωδία. Ἀλλὰ τί ἤθελα ἐγὼ κοντὰ σὲ μιὰ δυστυχισμένη πού ἐκινδύνευε νὰ χάσῃ μαζί μου καὶ τὴ λίγη ἡσυχία πού εἶχε; Γιατί νὰ τὴν συναντήσω; Ἀλλὰ καὶ γιατί νὰ τὴν συναντήσῃ ἐκεῖνος; Τί ἤθελε;

Ἦμουν ἐρωτευμένος μαζί της. Τὴν ἐφρανταζόμουν κλεισμένη σ' αὐτὸ τὸν τάφο πλάι σ' ἕνα πτώμα καὶ μ' ἐπιανε φρόνη καὶ λύσσα. Ἀλλὰ τί νὰ ἔκανα; Κουράγιο, εἶπα, καρδιά μου. Δὲν εἶσαι για γενναία πράγματα, ἀλλ' οὔτε μπορείς νὰ καταστρέφῃς. Τράβα λοιπὸν στό δρόμο σου. Ἐδῆσα τὰ μπαούλα μου καὶ εἰδοποίησα ὅτι ἀδειάζω τὸ δωμάτιο. Εὐρέθηκα ἀναγκασμένος νὰ τὸ πῶ στὴ μαμὰ τῆς Ζωῆς. Ἀντῆθηκα, ἀλλὰ δὲν ἐπροσπάθησε νὰ μ' ἐμποδίσῃ. Ἄλλως τε εἶχε κι' αὐτὴ τὰ δικὰ της βάσανα. Τρεῖς ἡμέρες τώρα ὁ γαμβρός της ἦταν πολὺ ἀσχημα. Ἐλειψα ὅλη τὴ νύχτα, — ἐγὼ τὸ ξέρω πὼς ἐπέρασα — καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα στῆς δύο τὸ μεσημέρι ἐγύρισα κατακουρασμένος με ἄμαξι στό σπῆτι, με ἀγωνία, με λύπη, σὺν τὸν ἀνθρώπο πού ἐτοιμάζεται για μακρινὸ ταξίδι, πού θ' ἀφήσῃ ἀγαπημένους τόπους καὶ δὲν θὰ τοὺς ξαναἰδῆ, σὺν ἐκεῖνον πού ἐτοιμάζεται για ἔξορία. Μουσική με σταμάτησε στό διάδρομο. Ἦταν τὸ πιάνο τῆς Ζωῆς. Δὲν ἔχω ἰδέα ἀπὸ μουσική, ἀλλὰ

οἶγουρα αὐτὸ πού ἔπαιζε θὰ ἦταν τοῦ Μπετόβεν. Μ' ἐσυγκλόνηε ὁλόκληρον, μου ἔβαλσάμωνε τὸν πόνο, ἔκανε τὴν καρδιά μου νὰ φτερουγίσῃ ἀπὸ ἐλπίδες. Εἶχα γυρίσει στό σπῆτι σὺν νεκρὸς καὶ τώρα ἦμουν ἐτοιμος νὰ φωνάξω.

— Ἄς χαροῦμε λοιπὸν νὰ νειάτα μας καὶ τίς καρδιές μας. Πάμε νὰ φύγουμε, Ζωή.

Δὲν μπορούσα νὰ κρατηθῶ, καὶ ἐπλησίασα στό διάδρομο ζωηρά. Ἐπαίξεν ὁλοένα. Ἡ καρδιά μου ἐσφιγγετο ἀπὸ ἀπελπισία μαζί καὶ ἀπὸ χαρὰ. Πρώτη φορά τὴν ἀκουγα νὰ παίζῃ. Ἦταν εὐτυχισμένη λοιπὸν ἀπόψε. Ἡ ψυχὴ τῆς ἐφάνετο μεθυσμένη, ὅλη ἐκεῖνη ἡ χαρούμενη μουσική ἔβγαине ἀπὸ τὴν νέα ὑπαρξί της, ἦταν σὺν ἱεσία στό Θεὸ τῶν δυστυχισμένων πλάσμάτων πού ἀξίζουν νὰ ζήσουν, τὸ ἐξαισιοῦστερικό τραγοῦδι τῆς γυναίκας πού δὲν ἔχασκε. Ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν ἀκουγα πιά. Τὸ ἄμαξι ἦταν κάτω στὴν πόρτα καὶ μ' ἐπερίμενε με τὰ πράγματά μου για νὰ φύγω για πάντα. Ὁ ἄμαξις ἐγκρίνιαζε δυνατὰ με τὸ ἄλογό του για ν' ἀκούσω καὶ νὰ κατέβω γρήγορα γιατί ἀργούσα. Ἐγύρισα γρήγορα πατώντας δυνατὰ πρὸς τὸ δωμάτιό μου. Ἡ πόρτα τῆς Ζωῆς ἀνοίξε πίσω μου. Ἐγύρισα. Μοῦ ἐγενεφε νὰ πάω ἐκεῖ. Ξανακάθησε στό πιάνο ἀκούμπησε τοὺς ἀγκῶνας ἀπάνω στὰ κόκκαλα, ἔγυρε τὸ κεφάλι ἀπάνω στὰ λευκά της χέρια καὶ μοῦ εἶπε.

— Γιατί θέλετε νὰ φύγετε;

— Ζωή, τῆς εἶπα. Εἶνε καιρὸς πιά. Ἦταν μεγάλο λάθος μου πού ἤρθα ἐδῶ. Τί νὰ κάμω; Μὲ καταλαβαίνετε.

— Φεύγετε λοιπὸν στὰ σοβαρά;

— Τὸ ἄμαξι περιμένει κάτω. Ἐχω δεμένα τὰ πράγματά μου.

Ἐσηκώθηκα.

Τότε ἐλιγύσθη ἐπάνω στό πιάνο, ἔκρυψε τὸ κεφάλι μέσα στὰ χέρια καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

— Εἶνε κακὸ αὐτὸ πού κάνετε, εἶπα. Δὲν πρέπει νὰ κλαίτε. Μ' ἀφήνετε νὰ φύγω με τέτοια θλιβερὴ ἐντύπωσι. Βλέπετε πὼς τὰ δάκρυά σας μοῦ στοιχίζουν.

Τότε ἐκεῖνη ἀνεσηκώθη, μοῦ ἀπλωσε τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε.

— Μείνε.

Ἐφίλησα τὸ μαλακὸ χεράκι της.

— Δὲν μπορῶ πιά νὰ ὑποφέρω. Ἄφησέ με νὰ φύγω.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο δωμάτιο ἀκουγα τὸ βογγητὸ τοῦ ἀρρώστου. Ἐφώνιαζε βραχνά:

— Ζωή, Ζωή.

— Μιλάει ὁ ἀνδρας σας.

Τότε ἐκεῖνη, σὺν νὰ μὴν ἀκουσε τίποτε,

ἄρχισε νὰ παίζῃ τὸ ἴδιο κομμάτι. Τὰ χέρια της γλυστρουσαν ἐπάνω στὰ πλήκτρα, σὺν νὰ τὰ εἶχε κουρδίσῃ ἕνα μεθυσμένο ἐλατήριο καὶ ὁ στρουγγυλὸς ψηλὸς λαυμὸς της ἦταν ἀνασηκωμένος καὶ τὸ κεφάλι της ριγμένο πίσω με τὰ μάτια κλειστά. Ἦταν ὅλη σὰ σὲ ὄνειρο πού τὴν κατακτούσε ὁλοένα καὶ περισσότερο.

Μ' ὅλη τὴν κυριαρχία τῆς μουσικῆς ξανάκουσα τὴν ἀγωνία τοῦ ἀρρώστου πού τὴν καλοῦσε.

— Ζωή, Ζωή.

Ἄλλ' ἐκεῖνη δὲν ἀκουγε τίποτε. Ἄνοιξε μόνον τὰ χεῖλη της καὶ μοῦ εἶπε σιγαλά.

— Νὰ μείνης, νὰ μείνης.

Ἐβγήκα στό παράθυρο, ἐπέταξα τοῦ ἄμαξι ὅσα ἀσημένια φράγκα εἶχα στό πορτοφόλι μου καὶ τοῦ εἶπα νὰ φύγῃ. Ἦμουν νευρικός ἀπὸ τὴν χαρὰ μου. Περπατοῦσα ἀνω κάτω στό δωμάτιο, ἐν ᾧ ἐκεῖνη ἐπαίξε. Σκέφθηκα ἔξαφνα τὸν ἀρ-

ρωστο. Προσεπάθησα ν' ἀκούσω τὸ βογγητὸ του. Τίποτε. Ἐγλύστρησα τότε στό διάδρομο καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὡς τὴν πόρτα τοῦ ἀρρώστου. Ἦταν ἀκίνητος στὰ σεντόνια με τὰ κοκκαλιάρικα χέρια ἔξω, με τὰ μαῦρά του δάχτυλα σφιγμένα ἀπάνω στὰ ρούχα, με τὸ κεφάλι πελιδνὸ, χωματένιο, καὶ τὰ μάτια γιαλένια. Τὸ μισάνοιχτό του στόμα ἦταν σὺν ἕνα σπῆλαιο θανάτου. Δὲν μιλοῦσε πιά. Δὲν θὰ μιλοῦσε στόν αἰῶνα. Ξαναγύρισα μέσα στὴ σάλα με φρόνη, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ εἰπῶ τίποτε στὴ γυναίκα του. Ἡ Ζωὴ ἔπαιξεν ὁλοένα με πάθος ἀσυγκράτητο, με τὸ κεφάλι πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ με τὰ μάτια κλειστά ἀπόμῃ. Οἱ στιλπνὲς βλεφαρίδες τῆς ἦσαν ὑγρὲς ἀπὸ ἀφῶνα δάκρυα. Δάκρυα ἴσως για τὴν χαρὰ πού τὴν καλοῦσε ἡ νέα γυναίκα με ὅλες τίς δυνάμεις της, με τὴν ψυχὴ καὶ με τὸ σῶμά της νάρθη καὶ νὰ τὴν δαμάσῃ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΚΟΚΚΙΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΔΩ

(Βιβλίος: Αἰνεῖὸς I, 605 κ. ε.).

Ἄν οἱ αἰθέρες ἔχουνε Θεόν,
 πού ὁ, μὲ καλὸ γίνεται ἐδῶ νὰ βλέπῃ,
 ὦ! πάντα ἐσέ, ὦ βασίλισσα, νὰ σκέπῃ!
 ὦ! πόσο εὐτυχισμένος ὁ αἰὼν
 καὶ δοξασμένος πού εἰς τὴ γῆ μας ὁ ἔχει φέρει,
 μὰ κι' οἱ γονιοὶ σου, ἐσέ τοῦ θρόνου τέτοιο ταίρι!

Ναί! ὅσο τὰ πελάγη θ' ἀναδεύουν
 ἀπ' τὰ ποτάμια — ὅσο θὰ χίνωνται γοργὰ —
 κι' ὅσο τοὺς ἡσκιούς τῶν δασῶν θὰ κνηγᾷ
 ὁ ἥλιος πού εἰς τοὺς κάμπους θὰ δδεύων
 κι' ὅσο θὰ βόσκουν τ' ἀστρα ἐκεῖ ὑψηλά,
 πάντα, ὅσο κι' ἐν πέσῃ χαμηλά,

Κι' ὅπου ἂν με σπρώξῃ τὸ σκληρὸ μου πεπρωμένον
 ἢ φαντασία μου καὶ ἡ μνήμη μου, ὦ Διδῶ,
 σκλάβες σου θῆν' δεμένες πάντα ἐδῶ,
 κι' ὅποιες κι' ἂν μὲ ἔχουν χάρες καλεσμένον.

Μεταφραστής. — Ν. ΛΙΒΑΔΑΣ

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΜΕΤΑ την κήρυξιν του πανευρωπαϊκού πολέμου όλοι έφοβήθησαν ότι και η Έλλάς κατ' ανάγκην θα περιπλακίη εις ρήξιν με τους γείτονάς της. Εύτυχώς όμως επικράτησεν ή σύνεσις, και υπάρχει έλλις να περάσωμεν εν γαλήνη τας τελευταίας ημέρας του καλοκαιριού. Ούτω αν όλοι οι άλλοι κερδίσουν κάτι από την κατάστασιν, ή Σερβία την Βοσνίαν, οι Άγγλοι τον έμπορικόν στόλον της Γερμανίας και οι Γάλλοι την Άλσατίαν και Λωρραίνην, έμείς θα άρκεσθώμεν εις την Άλγίαν και την Μορταίνην των έλληνικών επιθεωρήσεων, ή όποια μās προσφέρεται άφθονος.

ΚΑΤΑ το διάστημα αυτό όλα τα τρόφιμα ηξήθησαν. Έκαρτος παντοπώλης διαθέτων μίαν δίκαν ζάχαριν έπιμέγει να γίνη πλούσιος, και ή διατίμησις της αστυνομίας έχρησίμευσε μόνον διά να ληστευόμεθα εν γνώσει. Δεδωμένου δέ ότι την ύψωσιν αυτήν των τροφίμων παρακολουθεί κατ' ανάγκην και το κράς, θα κατανήγη ένας καιφές να διατιμάται περίπου ως εξής:

Καφές	Δρ. 5.—
Ζάχαρι	> 25.—
Μυήγα	> 10.—

Τό όλον . . . . Δρ. 162.75

(Η άθροισις οφείλεται εις τον κ. Διομήδην).

ΑΝ λοιπόν ο πόλεμος εξακολουθήση, θα αποδάνωμεν της πείνας. Θα εξακολουθήση όμως; Αν έρωτήσετε τους μόν, θα πληροφορηθήτε ότι θα τελειώση μετά μίαν δεκαετίαν, αν έρωτήσετε τους άλλους, θα μάθετε ότι οι Ρώσοι θα εισέλθουν μετά μίαν εβδομάδα εις τό Βερολίνον και ο πόλεμος θα τελειώση. Άλλά τότε θα εισέλθουν τέλος πάντων; Και διατί ή Έλληνική κυβέρνησις επί τέλους δεν διαθέτει τον σιδη-

ρόδρομον Κηφισιάς διά να συντελεσθή κάποις ταχύτερα ή έρωσική κινητοποίησις; Η περιμένει να εισβάλουν οι Γερμανοί εις τό Παρίσι;

ΘΑ εισβάλουν όμως οι Γερμανοί; Ίδου τό ζήτημα. Ο Γάλλος στρατηγός λέγει ότι από τα σύνορα που υπερασπίζει δεν θα περάση ούτε εις ούλλανος. Οι Γερμανοί όμως βεβαιώνουν ότι θα φάγουν τον Πά και θα κάμουν την Γαλλίαν Γερμανίαν αν όμως οι Ρώσοι φάγουν τό Πι και κάμουν την Πρωσσίαν Ρωσίαν; Αυτά είναι τα μυστήρια της στρατηγικής.

ΕΝΩ όμως οι εμπόλεμοι άλληλοσκοτώνονται, οι προσβενται των διαμαχομένων κρατών αναλαμβάνουν με πολλὰς ένδειξεις άβροότητος τά διαπιστευτήριά των. Πρώ εκάστης επιδόσεως λαμβάνει χώραν τελετή, κατά την όποιαν ο πρεσβευτής δέρεται μέχρι αιματος. Αν δε δηλώση ότι θα κάμη και ανακωνώσεις περι τό πολέμου εις τας έφημερίδας, δέρεται μέχρι ψέμματος διά να έχει προπονηθή εις την εργασίαν αυτήν.

ΕΙΣ τό τμήμα:
— Φάπ! Φούπ! Φάπ!
— Τι βαρᾶς, κύρ χωροφύλακα, για πρέσβυ με πήρες;

Η μόνη που έμεινεν άμέτοχος αυτού του παγκοσμίου πολέμου είναι ή Ίταλία, ή όποια όμως χωρίς να ζημιωθή τίποτε και χωρίς να χάση ένα στρατιώτην είναι βεβαιωμένον ότι θα λάβη την Τεργέστην. Πολλοί εν τούτοις φρονούν ότι εις ένδειξιν της άνδρικης της στάσεως πρέπει μόν να λάβη την Τεργέστην, αλλά παρηλλαγμένη κατά ένα γράμμα του άλφαβήτου.

ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΩΝΑΣ

Σ' αγαπᾶ, στο λέω τάχα τί με νοιάζει μένα τάχα,
αν ο πόλεμος σκοραπή τη μαυρίλα εδώ κ' εκεί;
Σ' αγαπᾶ και συλλογιέμαι την αγάπη μου μονάχα,
και σου δίνω την καρδιά μου, βουτηγμένη στο χαλί.

Χτες την έντυσα. Καινούργια σου τη φέρνω απ' τη στρατώνα
δοιδιάντσα της 'δικής σου να γενη παντοτεινά
και ποιάς ξέρει;—καμμιάν ώρα, κάνα βράδυ του χειμᾶνα
κάποιο μυστικό που κρύβει, σου τό είπη 'στά σκοτεινά...

ΑΣΜΑΤΟΣ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Άργά μόν, άλλ' άσφαλᾶς...

ΥΠΟ Η. ΚΟΥΜΕΤΑΚΗ

ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΜΑΤΑ

1.

Εἶτε κρατεῖς στὸ χέρι σου τὸν ἀπαλὸ χρωστήρα
εἶτε τὴ σμίλη τὴ σκληρὴ, ἐσ' εἶσαι, ὦ Τέχνη, ἐσὺ
ἢ ζωτικιά ἢ κρυφόζωη ποῦ σοῦ γραψεν ἡ Μοῖρα
ν' ἀνοιγοκλήης τοῦ Ἰδανικοῦ τὴ θύρα τὴ χρυσεῖ.

Νὰ παίρνης ἀπὸ τὴ ζωὴ ὄχι ὅ,τι περισσεύει
μὰ ὅ,τι φυλάει ἀπόκρυφα· καὶ πόθος σου κρυφός,
νὰ στήνῃς φράχτη ἀδιάβατο στὸ Χρόνο ποῦ μισεύει,
στὴν Ὁμορφιά ποῦ σβύνεται νὰ δίνῃς πάντα φῶς.

2.

Κρατώντας στ' ἀγνοδάχτυλα τὸ μαγικὸ κοντύλι
περνᾷ ἀπ' τὰ παραθύρια μας ἀθώρητο, τὸ δεῖλι,
καὶ τῆς σκιᾶς του στρώνοντας μὲ μιὰ θλιμμένη χάρι
μᾶς ζωγραφίζει τῆς χαρᾶς ποῦ ὁ χρόνος ἔχει πάρει.
Σφαλῶ τὰ μάτια ἀμίλητος, κλείνεις θολὰ τὰ μάτια
κι' ὁ νοῦς μας παίρνει τὰ παλῆὰ τοῦ πόθου μονοπάτια·
καὶ δίχως νὰ τὸ στοχαστῆς καὶ δίχως νὰ τὸ νοιώσω
τὰ δυὸ μας χέρια σμίγουνε σφιχτοπιασμένα τόσο
ποῦ φέρνουν ἀναστεναγμό, πόνου κραυγὴ στὰ χεῖλη.

Ἐξὼ παλαίθει ἀνώφελα καὶ ξεψυχᾷ τὸ δεῖλι.

3.

Γράφω τοὺς στίχους μου σκυφτὸς κι' ἀμίλητος· παρέκει
προσμένοντας ἀμίλητη, σκυφτὴ κι' ἐκεῖνη πλέκει.

Ἀδιάφορος στοὺς πειρασμοὺς καὶ στῆς χαρᾶς τοῦ κόσμου
σκλάβος στὴν τέχνη ἀλύτρωτος δουλεύει ὁ λογισμὸς μου
σφυροκοπώντας τὸ ρυθμὸ καὶ στὰ δεσμὰ τῆς ρίμας
τὴ σκέψι σφυχοδένοντας μὲ κόπους. Ἀντικρὺ μας,
πρὸς τὸ βουβὸ ποῦ φαίνεται πέρ' ἀπ' τὸ παραθύρι,
χρυσός, ροδοστεφάνωτος ὁ ἥλιος πάει νὰ γείρη
στοῦ Πόντου τ' ἀθμελίωτα κι' ἀφρόχτιστα παλάτια.

Ἐάφνω σηκάνομε μὲ μιᾶς κ' οἱ δυὸ μαζὶ τὰ μάτια
κ' ἢ κουρασμένες μας ματιᾶς ἀδερφωμένες σμίγουν·
μ' ἓνα γλυκὸ χαμόγελο τὰ χεῖλη κρυφανοίγουν·
καὶ, δίχως λέξι νὰ τῆς πῶ καὶ λέξι νὰ προφέρῃ,
ξέρω τὸ τί στοχάστηκε τ' εἶχα στὸ νοῦ μου ξέρει.

Ἵστερα ξανασκύβομε κ' οἱ δυὸ μας τὸ κεφάλι
καὶ γράφω ἐγὼ τοὺς στίχους μου κ' ἐκεῖνη πλέκει πάλι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΓΝΩΜΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ

Ὁ πόλεμος εἶνε ἱερὸς καὶ κληροδότημα θεῖον
τρέφει τὰ μεγαλεῖτερα καὶ εὐγενέστερα τῆς ἀνθρωπότητος
αἰσθήματα: τὴν τιμὴν, τὴν αὐταπάρνησιν, τὴν
ἀρετὴν, τὸ θάρρος, καὶ τὸν ἐμποδίζει νὰ περιπίπτῃ
εἰς τὸν πλέον χυδαῖον ὀλισμὸν.

Μόλιτε

Ἄν οἱ λαοὶ ἔχουν τιμὴν, ὁ τρόπος διὰ τοῦ ὁποῖου
τὴν ἀπηρετοῦν εἶναι παραδόξος, ἀφοῦ μεταχειρίζονται
κάθε μέσον, μὲ τὸ ὁποῖον ἀτιμάζεται ὁ ἰδιώτης: ἐμπρη-
σμοὺς, ἀρπαγὰς, φόνους καὶ βίαν.

Ἀνατόλ Φράνκ

* *

Οἱ ἄνθρωποι γίνονται ἓνα κοπάδι κτηνῶν, περιπα-
τοῦν πρὸς βράδην χωρὶς ἀνάπαυσιν, χωρὶς καρμῖαν
σκέψιν, χωρὶς κανένα συλλογισμὸν, χωρὶς νὰ προσέ-
χουν εἰς τίποτε, χωρὶς νὰ σπουδάζουν, χωρὶς νὰ εἶνε
χρήσιμοι εἰς κανένα, σαπίζουν ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσίαν,
κοιμοῦνται μέσα εἰς τὴν λάσπην καὶ τὴν ἀθλιότητα,
ζοῦν ὡς κτήνη εἰς μιᾶν διαρκῆ ἀποβλάκωσιν. Δεηλα-
τοῦν πόλεις, καίουν χωρία, καταστρέφουν λαοὺς ὀλο-
κλήρους, ἐπειτα περμένουν ἄλλην μᾶζαν ἀνθρωπίνης
σαρκὸς καὶ ῥίπτονται ἐπάνω τῆς, δημιουργοῦν λίμνας
αἱματος, στρώνουν τὴν γῆν ἀπὸ κρέατα ξεσχισμένα,
λασπομένα ἀπὸ τὸ χῶμα καὶ κόκκινα χέρια καὶ πόδια
στοῦν, ἐγκέφαλοι διασκορπίζονται χωρὶς λόγον, χωρὶς
κέρδος. Αὐτὰ, ἐνῶ οἱ γέροντες γονεῖς, ἢ γυναῖκα τὰ
παιδιά, πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πείναν ἰδοὺ πᾶς ὁ ἄνθρω-
πος δὲν πίπτει εἰς τὸν πλέον χυδαῖον ὀλισμὸν.

Μακκασσάν

* *

Ἄρκει νὰ συλλογισθῇ κανεὶς ὅτι τὰ δύο τρίτα
τοῦ παγκοσμίου προϋπολογισμοῦ ἀπηρετοῦν δαπάνας
πολέμου.

Μολιναρί

Ἔρχεται μιὰ σφαῖρα, καὶ ὁ χθὲς ἀνεξάρτητος καὶ
ἐλεύθερος ἄνθρωπος, πίπτει κάτω. Οἱ συστρατιῶταί
του τὸν ἀποτελειώνουν περνώτες ἐπάνω του: τὸν θά-
πτουν ζωντανὸν ἀκόμη καὶ εἶνε τότε ἐλεύθερος νὰ
ἀπολαύσῃ τὴν ἀθανασία, ποῦ τοῦ ὑπόσχεται ὁ δημο-
σιογράφος ἀπὸ τὸ καλοθερμασμένον του γραφεῖον.
Οἱ φίλοι του καὶ οἱ γονεῖς του τὸν λησμονοῦν. Τέλος,
ὀλίγα χρόνια ἀργότερα, ἄνθρωποι ποῦ σκαλίζουν τὸ
χῶμα, εὐρίσκουν τὰ κατάλευκα κόκκαλά του, καὶ τὰ
χρησιμοποιοῦν διὰ νὰ κάμουν βερνίκι ἀγγλικὸν μὲ τὸ
ὁποῖον γυαλίζονται ἢ μπότες τοῦ Συνταγματάρχου του.

Ἀλφόνς Κάρε

* *

Ἄν οἱ στρατιῶταί μας ἤρχιζαν νὰ σκέπτονται, δὲν
θα ἔμενε κανεὶς εἰς τὴν γραμμὴν του.

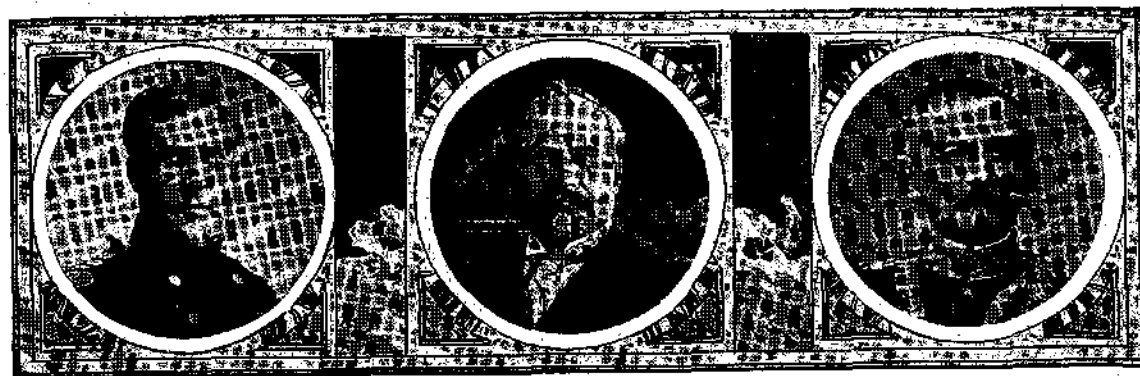
Φρειδερίκος Β'

* *

Ὅταν ἡ ἀνθρωπινὴ ψυχὴ χάσῃ τὴν δυνάμιν τῆς ἀπὸ
τὴν δκνησίαν, τὴν ἀπιστίαν καὶ τὰ ἐλαττώματα ποῦ
ἀκολουθοῦν τὸν ὑπερπολιτισμὸν, πρέπει νὰ βαρῆ εἰς
τὸ αἶμα διὰ νὰ τὴν ἀνακτήσῃ.

Ἰωσήφ δὲ Μαίτη

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Τὸ αἷμα τῶν ἀρχιδουκῶν τῆς Αὐστρίας ποῦ ἔβραψε τὸ Σεράγεβον πληρώνεται ἀκριβὰ. Κάθε σταγὼν του διατιμᾶται μὲ μυριάδας πτωμάτων, καὶ κάθε γραμμαρίον σαρκὸς μὲ ἑκατομμύρια χρήματος. Ἄν ὅμως εὐρέθη πρόθυμος ὁ κόσμος νὰ καταρασθῆ τὸν θερμοκέφαλον φοιτητὴν, τοῦ ὁποίου τὸ δολοφόνον χερὶ ἐπλήξε τὸν κόσμον ὅλον καὶ νὰ σκεφθῆ ὅτι, ἂν ἔλειπεν αὐτός, θὰ ἔλειπε τὸ πλῆγμα, οἱ ἔγγυτερον πρὸς τὰ πράγματα γνωρίζουν ὅτι δρᾶμα τοῦ Σεραγιέβου ὑπῆρξεν ἀσθενὴς μόνον ἀφορμὴ ἰσχυρᾶς αἰτίας.

Ὁ ἀγὼν τῶν Σλάβων πρὸς τοὺς Γερμανοὺς ἀγὼν φυλῶν, αἱ ὁποῖαι ἐξαλλοῦνται μὲ πρόγραμμα τὴν κατάκτησιν τοῦ κόσμου, ἡ παλαιὰ τῆς Αὐστρίας ὁρμὴ πρὸς ἀνατολὰς, τὸ «Drang nach Osten» ἡ μετὰ τὴν Εὐρωπαϊκὴν πολιτικὴν τοῦ Βίσμαρκ μανιαδὸς ἀποικιακῆ πολιτικῆ τοῦ Κάιζερ, καὶ ἡ ἀνεπούλωτος διὰ τὴν γαλλικὴν ψυχὴν πληγὴ, ἡ Ἀλσατία καὶ Λωρραίνη, ὑπῆρξαν πάντοτε τὰ ἀπώτατα αἰτία τοῦ πολέμου, ὁ ὁποῖος ἀνεβλήθη μόνον μετὰ τὸ Ἄγαδιό. Ὁ Βίσμαρκ τὸν προσεῖδε, πρὶν ἀκόμη τελειώσῃ ὁ πόλεμος τοῦ 1870 ἠθέλησεν ὅμως ἔκτοτε νὰ ἐπιρρίψῃ τὰς εὐθύνas εἰς τοὺς Γάλλους.

— Κατόπιν τοῦ πολέμου αὐτοῦ, ἔλεγεν εἰς τὸ Ρέμς κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1870, θὰ εὐρεθῶμεν ταχέως πρὸ νέας γαλλικῆς ἐπιθέσεως ἡ Γαλλία θὰ θεωρήσῃ πᾶσαν εἰρήνην ὡς διίσχυμα μεταξὺ τοῦ πολέμου αὐτοῦ καὶ ἑνὸς ἄλλου, τὸν ὁποῖον θὰ ἐτοιμάσῃ διὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὴν σημερινὴν τῆς ἦταν εἴτε διὰ τῶν ἰδίων τῆς δυνάμεων εἴτε τῆ βοήθειᾳ ξένων συμμαχιῶν.

Ἄν ἡ βισμαρκεῖος πρόβλεψις δὲν ἠλήθευσεν καθ' ὅλα, ἠλήθευσεν ὅμως κατὰ τοῦτο ὅτι ὁ

φόβος τοῦ πολέμου αὐτοῦ ἐγέννησε τὰς δύο Συμμαχίας, καὶ τῶν δύο αὐτῶν Συμμαχιῶν ἡ ἀντιζηλία τὸν ἔφερε ἀγριὸν καὶ φοβερόν, ὡς ὁ σημερινός. Ἡ ἀρχὴ τὸν λοιπὸν πρόκειναι νὰ ζητηθῆ εἰς τὴν Συνθήκην τῆς Φραγκφούρτης: εἰς τὸ ἔν καὶ ἡμῖς ἑκατομμύριον τῶν ἑκταρίων τῆς γαλλικῆς γῆς, τὴν ὁποῖαν παρέδιδεν ἀηλιτισμένην εἰς τοὺς Γερμανοὺς ἡ συνθήκη ἐκείνη. Μετενόησεν ἔκτοτε ὁ σιδηροῦς ἀρχικαγκελάριος: Ἔνας παλαιὸς διπλωμάτης, ὁ μαρκήσιος Γκαμπριέλ, βεβαιώνει εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά του ὅτι ὁ Βίσμαρκ τοῦ ἔλεγε: «Ἡ προσάρτησις τῆς Ἀλσατίας καὶ Λωρραίνης ἦτο λάθος· χωρὶς αὐτὰς θὰ ἠδυναμέθα ἴσως νὰ ἐπιζώμεν εἰς διαρκῆ εἰρήνην». Τὴν ἀλήθειαν ὅμως αὐτὴν οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ ἀνεύσῃ εἰλικρινῶς ἡ γερμανικὴ ὑπεροψία. *

Ἐκτοτε αἱ πρῶται ἐτοιμασίαι διὰ τὴν σημερινὴν τραγωδίαν. Ἀπὸ τὸ πεδῖον τοῦ αἱματηροῦ πολέμου ἡ Γαλλία συνέλεξε μὲ μῖσος τὰ ῥάκη της· αἱ πρῶται τῆς δυνάμεις ἐξέθρεψαν τὴν ἐλπίδα τῆς ἐκδικήσεως· τὰς φλέβας της, δπου ἔρρεε πτωχὸν πλέον τὸ αἷμα ἐπλούτιζεν ἀδρὸν τὸ αἶσθημα τῆς ἐθνικῆς παλιγγενεσίας. Καὶ ἡ προσοχὴ τοῦ κόσμου ἐστράφη πρὸς αὐτὴν ἦτο ἡ φυσικὴ συμπάθεια πρὸς τὸν ἠττημένον καὶ τὸ μῖσος πρὸς τὸν ἰσχυρόν. Εἰς τὰ 1875, ὅταν δι' ἀσήμαντον ἀφορμὴν ἡ Γερμανία ἐξήτησε νὰ καταστρέψῃ ὀλοτελῶς πλέον τὴν Γαλλίαν, ὁ Τσάρος Ἀλέξανδρος ὁ Β' ἐτάχθη παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἀδυνάτων πρῶτος καὶ πανίσχυρος τότε. Ὁ Βίσμαρκ ἐνόησεν ὅτι ἐπροχώρησε πολὺ, ἀλλ' ὑποχωρήσας ἠτοίμασε τὸν ἰσχυρόν εἰς τὴν ἀνατέλλουσαν ἐκείνην φιλίαν ἀντίπαλον: τὴν Τριπλὴν συμμαχίαν.

Πράγματι τὴν 7 Ὀκτωβρίου τοῦ 1879 ὑπεγράφετο τὸ κείμενον τῆς Αὐстро-γερμανικῆς συμμαχίας, ἡ ὁποία ὑπερήσπιζε τὴν Γερμανίαν ἀπὸ τῆς γαλλικῆς ἐπιθέσεως καὶ τὴν Αὐστρίαν ἀπὸ τοὺς Ρώσους. Ὁ Βίσμαρκ ὅμως ἐφοβήτο ἀκόμη ἀπέναντι τοῦ γαλλικοῦ μῖσους, καὶ τοῦ βρωσικοῦ ὄγκου, ἠθέλε νάντιτάξῃ ὅσας ἦτο δυνατόν περισσοτέρας δυνάμεις. Καὶ ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν πρῶτην αὐτὴν συμμαχίαν, ἐστρεψε τὰ βλέματά της πρὸς τὴν ἰταλικὴν ἀγνωμοσύνην.

Ἡ Ἰταλία, τὴν ὁποῖαν ἠλευθέρωσε τὸ γαλλικὸν αἷμα εἰς τὴν Magenta καὶ εἰς τὸ Σολφερίνον, δὲν ἐλησμόνηε τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν εἰς τὴν ὠραίαν χαρὰν τῆς ἐθνικῆς τῶν Ἰταλῶν ἀποκαταστάσεως ἡ γαλλικὴ βοήθεια παρέμενε κηλὶς ἀνεξάλειπτος. Εἶχον ὑποσχθεῖ εἰς τὸν κόσμον ὅτι «Italia fara da Se» ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν. Ἐκτοτε ὁ Ἰταλὸς εἶχεν ἕνα ὄνειρον· νὰ ἀποδείξῃ εἰς τοὺς Γάλλους ὅτι ἡ δυνάμις του τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἀπαλλαγῆ τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Γαλλίας. Ἄν ἡ Γαλλία εἶχε σπεῖρη εὐγνωμοσύνην, ἐθέριζε μῖσος, καὶ τὸ μῖσος αὐτὸ ἐτρέφετο μὲ τὴν διαρκῆ σύγκρουσιν τῶν ἰταλογαλλικῶν συμφερόντων.

Ὁ Manzini ἔγραφε εἰς τὸν Βίσμαρκ κατὰ τὸ 1866: «Ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Γαλλία δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συνδρασθῶσι διὰ νὰ ἀληθεύσῃσι τὰ ἐν τῆ Μεσογείῳ συμφέροντά των ἡ θάλασσα αὐτὴ εἶναι κληρονομία, τὴν ὁποῖαν εἶναι ἀδύνατον νὰ μοιράσων συγγενεῖς. Ἡ ἡγεμονία τῆς Μεσογείου ἀνήκει ἀναμφισβητήτως εἰς τοὺς Ἰταλοὺς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν διπλοσίαν ἔκτισιν ἀπὸ τοὺς Γάλλους».

Ἡ Μεσόγειος ἠνάγκασε τὴν Ἰταλίαν νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν Διπλὴν, οὕτω δὲ τὴν 20 Μαΐου 1882 ὑπεγράφετο ἡ γέννησις τῆς τριπλῆς Συμ-

μαχίας. Ἡ συμμαχία τοῦ 1882 διαρκείας πέντε ἐτῶν ἀνενοῦτο ἔκτοτε τελευταίως δὲ ἀνενοῦθη τὴν 5 Δεκεμβρίου τοῦ 1912 καὶ παραμένει ἀκόμη μυστικῆ.

Ἐκτοτε ἡ Τριπλὴ ἐκυριάρχησε τοῦ κόσμου. Κολοσσὸς ἰσχύος, ἰσχυρὰ εἰς ὄργανῶσιν καὶ ἀκλόνητος, ὡς ἐπιστεύετο, εἰς δεσμοὺς, ἐχρησίμευσεν εἰς τὴν Γερμανίαν διὰ νὰ λύσῃ κατὰ τὸ συμφέρον της τὸ Μαροκινόν, ἐχρησίμευσεν εἰς τὴν Αὐστρίαν διὰ νὰ ἰσχύσῃ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην δυνάμιν εἰς τὰ Ἀνατολικά ζητήματα, εἰς τὴν Ἰταλίαν διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Τριπολιτίδος. Ἦτο ἡ πανοπλία, τὴν ὁποῖαν ἐνεδύετο καθεὶς των, ὁσάκις ἦτον ἀνάγκη νὰ ἐπιβληθῆ. Καὶ ἡ Ἰταλία, πονηροτέρα τῶν ἄλλων, ἐφρόντιζε νὰ εἶναι ἰσχυρὰ καὶ ὁσάκις δὲν εἶχε πρόχειρον τὸ πολύτιμον ἔνδυμα ἐρατοτροπούσα μὲ τὴν ἄλλην ὁμάδα, ἐζήτει μόνον τὴν προστασίαν τῶν συμμάχων της, ὅταν συνεκρούετο προφανῶς μὲ τοὺς ἄλλους, ὅπως ἔλεγεν εὐφυνέστατα ὁ κόμης Μπύλωβ:

— Ἡ Ἰταλία γνωρίζει πάντοτε, ἀφοῦ καμὴ ἕνα γῦρον βάλῃ μὲ τὴν Συνεννόησιν, νὰ μεταχειρίζεται τὴν Συμμαχίαν...

*

Ἡ ὀριστικὴ γαλλορωσικὴ συμμαχία ὑπεγράφη εἰς τὰ 1892, ὡς εὐτυχὲς τέλος συνεννοήσεων, αἱ ὁποῖαι ἤρχισαν ἀπὸ τοῦ 1875. Οἱ Ρώσοι εἰς τὴν συμμαχίαν αὐτὴν διέβλεπον τὸ συμφέρον των: νὰ μὴ ἀφήσουν τὴν Γερμανίαν νὰ ἐνισχυθῆ τόσον, ὥστε νὰ ὀρθωθῆ ἀήττητος ἀντίπαλος τοῦ Σλαβισμού. Οἱ Γάλλοι συνεπλήρουν οὕτω τὰ κενὰ τῆς ἀριθμητικῆς πρὸς τοὺς Γερμανοὺς διαφορᾶς των. Καὶ εἶχον ἀγοράσει ἀκριβὰ τὴν φιλίαν αὐτὴν. Ἀπὸ τοῦ 1889 μὴ

ΕΝΑ ΜΠΟΥΚΕΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

ΟΤΑΝ πρό πάντε έτών έφυγεν από τας 'Αθήνας διά την 'Αλεξανδρειακήν κόρη με όλα εκείνα τα θέληγτρα, που με σατανικήν δύναμιν κατακτούν, ή Νίτσα Μάργαρη, άφησεν εις τας 'Αθήνας άρκετούς θαυμαστάς, έπησεν όμως μαζί της, πολλά μπουκέτα συμβολίζοντα μελαγχολικάς άναμνήσεις.

*

Εις ένα τοιά, που έδίδετο ένα μήνα μετά την άναχώρησίν της εις το σπίτι της φίλης της Μαρίας Ν., έγινε γνωστόν ότι ή Νίτσα ήραβωνίσθη εις την Αίγυπτον με τον κύριον Δέλον, πλούσιον Έλληνα.

— Πώς έτσι; Ηρώτησε την Μαρίαν την ήμέραν εκείνην κάποιος νέος και πολύ γνωστός της Νίτσας.

— Απλούστατα, του άπήντησεν ή Μαρία, του ήρσε πολλή, όταν ειχε περάσει άποδώ πρό ενός έτους, έγραψε κατόπιν εις τον πατέρα της και τους προσεκάλεσεν εις την 'Αλεξανδρειακήν διά να γίνουν οι άραβάνες.

— Καλά, μά όταν έφυγεν ή Νίτσα την ήκουσα εις το βράδι να λέγη με κάποιαν εξαιρετικήν έκφρασιν εις τον Νάκην κρατούσα εις το χέρι της το μπουκέτο από τριαντάφυλλα που της ειχε φέσει. «Σεις από κάθε άλλον ξερετε το γούστό μου για τα λουλούδια. Λίγα κίτρινα τριαντάφυλλα. Αδτά πάντοτε μου ήρσαν γιατί και όταν πεθαίνουν διατηρούν το χρώμα της ζωής των. Αδτό το μπουκέτο σας, θα το κρατήσω έως να γυρίσω και πάλιν εις τας 'Αθήνας».

— Τι με τοιούτο; Το ίδιο θα έλεγε και σε σάς, αν της εστέλλατε λουλούδια σύμφωνα με την προτιμήσιν της.

— Θα το έκαμα, αν με άφησε ποτέ να το μαντέσω.

Η άπάντησις αυτή δεν ήρσεν εις την φίλην της Νίτσας. Άφησε τότε την συνομιλίαν να σβύση μέσα εις μίαν σωκήν, ή παρατασις της όποιος έοτενοχώρησε και τους δύο έξ ίσου.

*

Η Νίτσα μετά τρεις μήνας έγινε σύζυγος του κ. Δέλου, μετά τρία έτη ή κοσμική κίνησις μάς πρωινής έφημεριδος ανέφερεν ότι άφίκετο μετά του συζύγου της και ότι κατέλυσάν εις τον οίκον του πατρός της κ. Μάργαρη.

Η άφιξις της Νίτσας ύστερα από μίαν άπουσίαν τόσων έτών εύλόγως έγινε άφορμή σχολίων και όμιλιών των πάντοτε καλώς πληροφορημένων περί της οικογενειακής και συζυγικής εύτυχίας των άλλων.

Η έμψάνσις της συνεκίνησε πολλούς— και περισσότερον τον Νάκην.

Άνθρωπος με πολύν χαρακτήρα και άληθινά σταθερός εις τα πισθήματά του έκουπτε μέσα του χωρίς ποτέ να το προδώση, το βαθύ αίσθημα της άγάπης του δι' αυτήν, ή όποια και την τελευταίαν άκόμη στιγμή του έδειξε πως ειχε δι' αυτόν κάποιαν συμπάθειαν.

Την δημοσιονθείσαν ειδήσιν εδιάβασε χωρίς να την περιμένη, ένα άνοηξιάτικο πρωί, μόλις ειχε σηκωθεί και καθισμένος στό άγαπητό διβάνι του γραφείου του έπερνε τον καφέ του.

Το φάς του ήλιου, χαροπό και έλαφρόν, εισήρχετο μέσα εις το δωμάτιον, λεπταί, διαφανείς και χρυσιζουσαι άκείνες διασκορπίζόμεναι επάνω εις διάφορα όρατα κομψοτεχνήματα, που εστέλλιζαν το καταφύγιον των μελαγχολικών έρωτικών σκέψεων του Μαρτή, προσέδιδαν εις αυτό όσιν γελαστού περιβάλλοντος, γεμάτων έλπίδων εύτυχίας και ήμερών ευδαιμονίας.

— Θα θυμάται άραγε τίποτε από το παρελθόν; έσκέφθη ό Μαρής, άφου άνέγνωσε δύο— τρεις φορές την έφημερίδα.

Το φάς και το χρώμα, μέσα εις το όποιον όλα γύρω του έπλεον, τον έπεισαν ότι κάτι καλό τον περιμένει και ηύξησάν τον πόθον του να την ιδή.

Νευρικός και άνωκόμονος συνεκινήθη, ένεδύθη και έβγήκε έξω.

Ηθέλε να την συναντήσει άμέσως, να μάθη για την ζωή της, να της πη, έστω και με το βλέμμα, ότι ζή μόνον με την άναμνήσιν της.

*

Χωρίς να έχη λόγον έπέρασεν από το δρόμο που εδρισκετο το σπίτι των γονέων της Νίτσας.

Με βήμα άργό και με τα μάτια καρφωμένα εις τα παράθυρα του σπιτιού της, άπεμακρύνθη χωρίς να ικανοποίηση την επιθυμίαν του.

Η πρώτη έπιχείρησις του υπήρξεν άτυχής.

Το άπόγευμα έπροχώρησε περισσότερο. Έκτύπησε το κουδούνι της οικίας Μάργαρη με κάποιαν δειλίαν.

Η ύπηρετρια που τον έγνώριζε, γιατί μία άναμνήσις τον έκαμε να έρχεται κάποτε να βλέπη τους γονείς της Νίτσας, του ειπε με χαρακτηριστικό χαμόγελο εις τα χείλη:

— Εγγήκαν όλοι μαζί. Πήγαν στα συγγενικά σπίτια.

Άφησε το επισκεπτήριον του και έβηγε μελαγχολικός.

Η σκέψις να την ιδή τον έφερσεν εις όλα τα κέντρα, ματαιώς όμως και χωρίς άποτέλεσμα.

Πάσα πολύ κουρασμένος και με άπογοήτευσιν που έκρυβε δάκρυα, επέστρεψε το βράδυ σπίτι του και εκλείσθη εις το γραφείον του.

*

— Ένα μπουκέτο με λίγα όρατα τριαντάφυλλα, όμοιο σ' εκείνο, που του υπεσκέθη να το κρατήση έως την ήμέραν που θα επέστρεφε εις τας 'Αθήνας, πόσα πράγματα δεν μπορούσαν να της θυμηθούν.

Με την ιδεάν αυτήν την άλλην ήμέραν το πρωί έτρεξεν εις τον άνθοπώλην του.

Το μεσημέρι ή Νίτσα έδέχετο ένα μπουκέτο από κίτρινα τριαντάφυλλα.

Λίγα λόγια συμπαθητικής εύγενείας διά τον Νάκην ήκούσθησαν εις τον οικογενειακόν κύκλον Μάργαρη— Δέλου, όμα ή ύπηρετρια έφερε το μπουκέτο.

Ύστερα παρεδόθη εις αυτήν διά να το τοποθετήση μέσα εις ένα βάζο του σαλονιού, που από τον καιρό της άναχωρήσεως της Νίτσας δεν ειχε ιδή λουλούδια.

Εις την άσφυκτικήν άτμόσφαιραν που γεννή ή πολυχρόνιος κλεισούρα ενός δωματίου το μπουκέτο έζησε μόνον όλίγας ώρας.

Την άλλην ήμέραν, όταν ή Νίτσα τυχαίως εισήλθεν εις το σαλόνι του πατρικού της σπιτιού, το αντίκρυσε μαρμαμένο. Λίγα φύλλα που ειχαν πέση επάνω στό τραπέζι τα εκύτταξε με περισσοτέραν έπιμονήν.

Έπληρεν έν άπ' αυτά και το εκράτησε δι' όλίγας στιγμάς μέσα εις τα λευκόλεπτα δάκτυλά της. Ύστερα το άφησε και αυτό να πέση στό πάτωμα.

Ο ΤΖΙΤΖΙΚΑΣ

Κοροφοδρομεί ό υπέρολαμπος κείν' όλη ή Πλάση φώς· στό διάδα του όσημα χύνει στό γλυυκά πελάγη στό όραμα χωράφια χρυσάφια δίνει. Οι άγέρηδες λαοκάρον τα φτερά και σβούνη τα τραγούδια τάπαλά στις φυλλώσιές της χαιδεμένες γύρω σέ' χλιά νερά βουίζουν οι σφήκες γαυριασμένες.

Κάπου κονφές βοές από' ψηλά φτάνουν από μακρινές μπόρες· στό γάργαρη άκροποταμιά λούζονται ή Νεροκόρες· όνικα λευκά βλέπουν οι κείνοι το κλαρι βαρύ λεροθυμάει και κλίνει. Μά το ήλιομέθιστο το ζούδι— καλόβολος ναουριστής— δεν πάει το τραγούδι. Μ. ΦΙΑΝΗΤΑΣ

ΤΟ ΚΑΛΥΒΙ

Καλύβι καλαμόπλεκτο κοντά στή ζεματιά με ξεραγκάθια γόρω σου και με κοιλώνια μύρια, σε λίγες μέρες γυρόριες κ' εσύ τα γερατιά, χωρίς να δής στό νειάτά σου χαρές και πανηγύρια.

Οί δυό μας πόσο μοιάζουμε! Μιά τόχη φθονιά μας έχει— άνάθεμά τηνε!— όρα κατή μιτιάσει, κ' ειπε για σένα: «Μέσα του κανείς να μη χαρή», για μένα: «Στάχη να γενή και μάλαμ', αν θα πίσση!»

ΑΝΑΣΤ. ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΠΟΛΕΜΟΣ

Κανόνι άργίνησε παντού, έδώ, εκεί, παρέκει Σ' όλον τον κόσμο άγριο βροντάει το τουφέκι Κανόνι κάτω στην αλλη, κανόνι στό επάνω Όλοι τη νίκη κωπητούν, κ' έγώ... το νοίκι χάνω.

ΣΠΗΤΟΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

Τὰ «*Ξεφαντώματα*» τοῦ κ. Ζαΐτη, πολὺ κατώτερα ἀπὸ τὸν συγγραφέα του, καὶ ὁ «*Καραγκιόζης*» τοῦ θεάτρου τῆς Νεαπόλεως, παραγκιόζης ἀληθινός. Τίποτε ὅμως περισσότερον κατὰ τὴν ἐπιεικεστέραν κρίσιν. Οἱ δύο μας ὄραται πόλεμοι, δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐμπνεύσουν εἰς τοὺς συγγραφεῖς των, δύο τρεῖς κἀν στίχους, καὶ ἑνὸς ἔτους γεγονότα, τὰ ὅποια καὶ αὐτοὺς ἀκόμη ὁ καθημερινὸς τόπος παρηκολούθησε μὲ πνεῦμα, δὲν ἐφάνησαν ἀρκετὰ εἰς ἐνωμένους συνδυασμαῖς εὐφυλοῦσαν καὶ μεμονωμένους σατυρογράφους, διὰ νὰ γράρουν ἐστὼ καὶ μίαν ἀληθινὴν ἐξυπνὴν σκηνῆν. Μετὰ τὴν ἐρετυκτὴν ἐπιφθεωρησιακὴν περιόδον τὸ ἀττικὸν πνεῦμα ἐπιστεῖθη δικαίως ὅτι ἐχρωσκόπησε καὶ ἀτυχῶς δὲν ἔμεινε μόνον. Παρέσυνεν εἰς τὴν χρωσκόπιαν καὶ τὰ ταμεῖα τῶν θεάτρων, τὰ ὅποια εἰς μάτην προσελπίθησε νὰ στηρίξῃ ἢ εὐτρονος κνήμη τῆς ὄραταις κυρίας Λούης, τῆς Δόξας Κοτοπούλης ἢ φωνῆ, τοῦ ἀτυχῶς Πλέσσα ἢ ἀεικνησία, καὶ τῶν Ἀγγλίδων χορευτριῶν ὁ σαρκικός πλοῦτος, «*Αἰτίγες Ν.*» Μονόπρακτον ἔργον τοῦ κ. Ξενοπούλου, μὲ πολλὴν χάριν καὶ πολλὴν πρωτοτυπίαν. Ἀπὸ σκηνῆς δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχὲς ἢ εὐδμήσεν ὀλίγας παραστάσεις, καὶ ἐπιστεῖθη μᾶλλον ὅτι ἀδυσώπητος τῶν ἐφημερίδων πολεμικῆ συνέταξε τὴν ζωὴν του.

Ὅπως δὴ ποτε εἶναι «*Ξενοπούλος*» τὰ πρόσωπα του λογικά, φυσικά, πηγαίνω ἐρχονται ἐπὶ σκηνῆς χωρὶς νὰ ἐνοχλοῦν τὸν θεατὴν ποτὲ κάθε εἰσοδος ἀναμένεται, καὶ εἶναι φυσικὴ κάθε ἔξοδος. Κεῖν, τὸ ὅποιον εἰμποροδὸς πιθανῶς νὰ λείψῃ καὶ ἔμεινεν ἀνεξιχνίαστον, εἶναι ἡ ὀνομασία τῶν προσώπων, Κωστής, Κωστούλα, Κωνσταντῖνα.

«*Τὸ Φίδρο τοῦ Λεβάντε*». Εἶναι ξωντανὴ καὶ εὐφυῆς Ζακωνδινὴ ἴθογραφα. Ἄν ὁ κ. Ξενοπούλος ἔγραψε διὰ τὸν κ. Πλέσσαν, ἢ ὁ κ. Πλέσσας ἔπαιξε διὰ τὸν κ. Ξενοπούλου, δὲν εἶναι γνωστὸν εἶναι βέβαιο ὅμως διὸ σπανίως συγγραφεὺς καὶ ἠθοποιὸς συνγενήθησαν τόσον ἀρμονικά. Τὸ «*Φίδρο τοῦ Λεβάντε*» ἐπέτυχε πολὺ, καὶ ὁ κόσμος τῆς πρώτης κατεχειροκρότησε τὸν συγγραφέα, ὁ ὅποιος ἐνεφανίσθη τετράκις ἐπὶ σκηνῆς.

«*Οἱ Ἐλευθερωταί*» τοῦ κ. Ἡλ. Βουτιερῖδη. Ἔργον ἔθνικόν. Καλοὶ στίχοι, εἰς πολλὰ μέρη διαλογικὰ κλασσικοὶ σκεδόν. Ἔχει πολλὴν ἐμπνευσιν καὶ ἡ ἐμπνευσις αὐτὴ ὑπηρετεῖ τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὅποιον ἐγράφη διήτι πρό παντός εἶναι ἔθνικόν ἔργον. Δὲν ἔχει πλοκὴν οὔτε ζητεῖ ν' ἀποδείξῃ τίποτε, ἔχει ὅμως ὄραται ἔθνικὰ λόγια, τὰ ὅποια ἐνθουσιάζουν, ἀφαρπάζουν, συγκινοῦν. Ἄν εἶναι ἀληθινὴ ἢ ὄραται τοῦ Σαφαί ὅτι τὸ δράμα ἐπιτυχάνει, ὅταν συγκινῇ, τὸ δράμα τοῦ κ. Βουτιερῖδη ἐπέτυχε διότι μᾶς ἐνεκίνησεν ἀληθινά. Ἀτυχῶς ἔζησε ὀλίγον περισσότερον

que ce que vivent les belles choses...
 δύο ἀσπέρας. Εἶναι τὸ ἔργον ποῦ ἔλαβεν εἰς τὸν Ροτοῦλδεῖον τὸ πρῶτον βραβεῖον.

Ἡ *Ψυχὴ τοῦ Στρατιώτου*. Εἶναι τὸ δεύτερον πατριωτικὸν ἔργον ποῦ μᾶς δίδει ὁ κ. Λιδωρίτης ἐν ἡ πρώτῃ του πρῶξι προσθέτει καὶ εἰς τὸν συγγραφέα τοῦ Κρυφοῦ Πόθου, αἱ δύο τελευταῖαι βεβαίως τὸν ζημιώνουν. Αὐτὴ τοῦλάχιστον ὑπῆρξεν ἡ κρίσις τοῦ πολλοῦ κοινοῦ, ἀπὸ τὴν ὅποιαν δὲν ἀφίσταται πολὺ, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, καὶ ἡ κρίσις τῶν ὀλίγων.

Ἄν ἡ «*Ψυχὴ τοῦ Στρατιώτου*» ὑπῆρξεν ἔργον, εἰς τὸ ὅποιον κάθε λόγιος εἰμποροῦσε νὰ ἔξῃ πολλὴν ὑπόληψιν, δὲν ἐπιτρέπεται ὅμως νὰ συμβαίῃ τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὸν συγγραφέα τοῦ Κρυφοῦ Πόθου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Κ. Θεσσαλονίκη. Ἐταιρεία «*Πατέρων*» ὑπάρχει καὶ ξωντανὴ ψυχὴ τῆς ὁ κ. Δαμβέργης, διευθυντῆς τοῦ πολιτικοῦ Γραφείου τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ. Δύνασθε νὰ ἀποταθῆτε πρὸς τὸν ἴδιον δι' ἑμὲ τυχὸν θέλετε, ἢ καὶ εἰς ἡμᾶς ἀκόμη, διότι εὐχαρίστως θ' ἀναλάβομεν τὴν παράκλησίν σας. — *Μ. Παπακωνσταντῖνου*. Τὰ «*Παναθηναῖα*» ἐλπίζουν διὸ κ. Μιχαηλίδης ἐκκληροδότητος καὶ εἰς τὴν νέαν των διεύθυνσιν τὴν φιλίαν σας καὶ τὸ ὑπὲρ τοῦ περιοδικοῦ ἐνδιαφέρον σας. — *Κυρίαν* **. *Ἀλεξάνδρειαν*. Τοὺς στίχους σας ἐλάβομεν. Τὸ δεύτερον τετραστιχον μᾶς ἐνθυμίζει κάποιους στίχους καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου ὅπου:

Τῆς ἁμιλεῖ Ἐκείνος
 καὶ ἀπὸ κάτω εἶναι αὐτῇ
 καὶ ἀπ' ἐπάνω ὁ . . σπίνος.

Ἄν θελήσετε ν' ἀραφίσσητε τὸν σπίνον — διατὶ τὸν ἀναγκάζετε νὰ γνωρίσῃ τὰ βάσανα τῆς ὁμοιοκαταληξίας; — ἴσως ἡ ποιητικὴ σας ψυχὴ εὐρὴ ἀπλουστερῶς μεθόδους ἐμφανίσεως. — *Γεωργ. Τέλα, Τρίγκαλα*.

Ἄν καὶ ἀνεγνώσαμεν τὸ χειρόγραφον καὶ ὁμολογοῦμεν ὅτι ἔχει πολλὴ ἀίσθημα «*ἡ Ζωὴ*» σας, δὲν δυνατόν νὰ προβῶμεν εἰς δημοσιεύσιν του ὑπὸ ὄρου. Προσεχῶς θὰ δημιουργήσωμεν δύο νέας σελίδας εἰς τὸ περιοδικὸν ὅπου ὁ κόσμος τῶν νέων θὰ δύναται νὰ ἀποστέλλῃ τὰ πρωτόλειά του τὰ καλλίτερα θὰ δημοσιεύονται δωρεάν καὶ θὰ δίδονται ἀκόμη καὶ βραβεῖα εἰς τὰ δημοσιευόμενα περίπου κατὰ τὸ σύστημα, τὸ ὅποιον ἀκολουθεῖ τὸ Γαλλικὸν «*Annales*». — *Ἀδίκηθέντα, ἐναῦθα*. Νὰ καυτηριάσωμεν; . . Τί; Διατὶ νὰ καυτηριάσωμεν λ. χ. τὸν κ. Ἡλίτην, ἀφοῦ ὕψαινει. Μᾶς ζητεῖτε πράγματα ἀδύνατα. Ἄν θέλετε νὰ σοβαρολογήσωμεν θὰ τὸ ὑποσῶμεν καὶ αὐτὸ μὴ σὰς ἐκπλήσσει ὅτι καὶ τώρα συμβαίνουν τὰ ἴδια.

Ἡ Ἑλλὰς ἐδιδασκιάσθη καὶ ἐδιδασκιάσθησαν μαζὶ τὰ σύννορά της, ὁ πληθυσμὸς της καὶ οἱ εἰδικοί. Οἱ εἰδικοί εἶναι πληγῆ τῆς παλαιάς καὶ νέας Ἑλλάδος, ἀπὸ τὴν ὅποιαν δὲν θὰ σωθῇ ποτὲ. — *Λοχαγὸν Π. Θεσσαλονίκη*. Ἔχετε δίκαιον. Τὸ περιοδικὸν αὐτὸ λείπει, ἀλλὰ βεβαίως οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὰ στρατιωτικὰ πράγματα εἶναι ὀλίγοι καὶ δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ζήσῃ ἄνευ λόρων τὰ «*Παναθηναῖα*» δίδουν δύο, τρεῖς τῶν οὐλίδας εἰς ἐγκριτὸν στρατιωτικὸν ἀσθερογράφον ἀναγνώσατε τὸ σημερινόν. Εἰς ὀλίγας γράμμας σας τοῦ τέλους ἐνθυμώμεθα τὸ θαυμασιον ἀξιωμα τοῦ Μόλτας: «*se separer pour marcher se reunir pour combattre*», προκειμένου ἀκριβῶς περὶ τῆς ἀνάγκης νὰ βαδίζωμεν κατὰ διαφόρους παραλλήλους διευθύνσεις αἱ μεραρχαὶ τοῦ Σώματος ἄσθρον σχετικὸν ὑπάρχει εἰς τὴν *Revue des sciences Militaires*, εἰς τὰ 1911 νομίζομεν.

Φιλόμουσον, ἐναῦθα. Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ, ποῦ ἐπῆλθον εἰς τὰ «*Ὀλύμπια*» εἶναι παλαιάτατον ζητήσατε τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «*Εἰς τὰ 93*». Εἶναι ἀπὸ τὰ τραγικὰ λαϊκὰ τραγοῦδια ποῦ συνώδευσαν κατὰ τὴν τρομοκρατίαν τὸν τριγμὸν τῆς λαμητημοῦ.

